

bliver nedlagt. Jeg mener, at der er grund til at se tilbage på en lang årrækkes solide og gode samarbejde med tyske og andre allierede i Rendsburg.

LANDJUT har på fornem vis løst sine opgaver gennem de mange år, og vi må også håbe, at den gode ånd og holdning, som altid har præget dette NATO-hovedkvarter, ånden af fællesskab og samarbejde mellem allierede militære styrker, flytter med til det nye hovedkvarter i Stettin, som jo fra starten får en dansk chef, hvilket der også er grund til at hilse med tilfredshed. Jeg er sikker på, at han vil medvirke til, at ånden flytter med fra Tyskland til Polen.

Vi kan tilslutte os forslaget og tilsiger gerne en hurtig udvalgsbehandling, så forsvarsministeren kan være bekendt at møde op, når det nye korps skal bæres over dåben.

Villy Søvnald (SF):

Vi har jo én gang tidligere behandlet et forslag, der drejede sig om denne diskussion her i Folketinget, efter initiativ fra SF, nemlig i forbindelse med ombygningen af kasernen i Stettin.

Nu skal vi så have den egentlige sikkerhedspolitiske diskussion. Er det her en klog beslutning? Vil den medvirke til at skabe større fred og sikkerhed i Europa? Det er nogle af de afgørende spørgsmål. Eller betyder det her et destabiliserende element, er det en destabiliserende beslutning? Er det klogt at binde knap halvdelen af fremtidige danske soldater i det her korps i en kommende krisetid? Det er de relevante spørgsmål at få afklaret i den her debat i dag.

Jeg vil starte med den sikkerhedspolitiske diskussion. Jeg lyttede i sidste uge med meget stor interesse til radioprogrammet Orientering, hvor den danske forbindelsesofficer i Rusland, Karsten J. Møller, der i øvrigt som bekendt samtidig var medlem af Forsvarskommissionen, redegjorde for den russiske reaktion, for såvel denne diskussion som diskussionen om NATO's udvidelse, nemlig at det i Rusland forekommer uforståeligt, at svaret på Warszawaopagtens nedlæggelse, demokratiets gennemførelse, Tysklands genforening osv., osv. er at rykke NATO helt frem nu i form af det nye korps, der kun giver mening i det omfang, man stadig anser Rusland som fjenden.

Karsten J. Møller bad i øvrigt om, at man tog det op til overvejelse, hvordan man ville have reageret i den modsatte situation, hvis den an-

den alliance havde vundet, var den, der havde overlevet den kolde krig, og man havde udvidet i den situation med nye lande. Hvordan ville det da blive opfattet? Ville det blive opfattet som et stabiliserende skridt? Nej. Det ville blive opfattet som et destabiliserende skridt.

Det her betyder i sagens natur ikke, at Rusland skal definere dansk udenrigspolitik. Det skal vi selv. Men jeg synes, der er grund til igen at rejse diskussionen om, hvorvidt man tror, man kan skabe en samlet europæisk sikkerhedsarkitektur, hvor Rusland i stigende grad isoleres, hvor Rusland i stigende grad opfatter de beslutninger, der tages, som beslutninger, der er vendt imod Rusland. Det er den helt afgørende sikkerhedspolitiske diskussion, og det er efter vores opfattelse grunden til, at det her ikke er en klog beslutning.

Derudover er der den diskussion, der hedder: Er det nu klogt at binde halvdelen af den danske krigsstyrke i tilfælde af en konflikt på europæisk jord til netop denne styrke?

Jeg har så et enkelt spørgsmål til lovforslagets formulering: I artikel 3 under opgaver og formål indledes der med følgende: »Inden for medlemmernes konstitutionelle rammer og i overensstemmelse med FN Konventionens bestemmelser kan korpset efter beslutning truffet af medlemmernes kompetente organer få til opgave:«, og så kommer opgaverne i rækkefølge. Det, vi er specielt optaget af, er: »i overensstemmelse med FN Konventionens bestemmelser«. Hvad betyder dét, hvad dækker den sætning? Betyder det, at korpset ikke ville blive sat ind, medmindre der foreligger en beslutning fra FN's Sikkerhedsråd, som FN-Traktaten jo foreskriver, eller hvad betyder det ellers?

Jeg vil så runde af med at opsummere vores årsag til ikke at ville støtte det her forslag i følgende grundbetragtning: Der er to hovedvalg, som vi står over for i forhold til at etablere sikkerhed. Det ene valg er at fortsætte den militære opbygning, vi har set, udvide den militære kapacitet inden for den alliance, der i øvrigt er i besiddelse af to tredjedele af verdens samlede våbenarsenal. Det er den ene vej at fortsætte.

Den anden vej at fortsætte er at flette landene sammen i militære, diplomatiske, civile samarbejdsformer i et omfang, vi aldrig har set før, og vel og mærke også et land som Rusland.

Det er efter vores opfattelse den helt afgørende sikkerhedspolitiske udfordring, der understreges af debatten i dag.